

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODICH SATIRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetas
Cuba, Puerto Rico y Extranger, 5

ELS DINERS DELS POBRES

— ¡Per mor de Déu, senyor Puig,
sálvins aquestas pessetas!

¡No desampari 'ls convents!
¡Protegeixi á las monjetas!

CRÓNICA

LA sessió celebrada per la corporació municipal l'últim dijous es de las que forman época. Nosaltres no hi vam apendre res, perquè tot lo que en ella va manifestarse ho sabíam temps há de memoria; pero 'l públich, el gros públich, que generalment no s'adona de que plou fins que l'aygua l'ha deixat xop, va treuren una pila d'enseyansas.

Se tractava de distribuir las sumas que l'Ajuntament destina á la beneficencia; sumas que, encare que no molt quantiosas, poden, ben aplicadas, remediar moltes necessitats.

Semblava natural que la distribució 's fes d'una manera desapassionada y equitativa, sense prejudicis d'escola ni miras personals. La caritat no es una bandera de partit, pintada d'un color determinat y destinada á amparar no més als que ostentan una particular marca; no: la caritat es, ó ha de ser, un mantell amplíssim, tenyit de variats colors y sota 'l qual hi haja cabuda pera tots els que, díguinse com se diguin y vinguin d'allá hont vinguin, necessitin el seu amparo y protecció.

Tal es la caritat y aixís la practican els que, enamorats del seu mágich nom, tenen el bon gust de no buscarli apellidos.

Pero 'ls elements reaccionaris del nostre municipi—y al dir reaccionaris juntém en una mateixa pila, com ells expontáneament van ferho, regionalistas, fusionistas y conservadors—no ho entenen aixís.

La caritat, segóns ells, ha de ser religiosa; precisament católica, apostólica y romana, y d'aquest mateix color necessitan ser els que de la caritat esperin alguna cosa.

En vá 'ls concejals qu' en la corporació popular representan las ideas modernes pretenguieren fer escoltar la veu del bon sentit, recordant que Barcelona es una ciutat cosmopolita ahont hi ha gent que pensa de mil distintas maneres y qu' es bastardejar y fer ilusoria la beneficencia el tractar d'enclóurela en els estrets límits d'un partit ó agrupació. Si únicament s'hagués discutit una qüestió d'ideas, tal vegada 'ls reaccionaris, obrint per un moment els ulls á la rahó, haurían transigit; pero 's tractava de diners, l'únich ideal qu' en aquesta vall de llágrimas sembla guiarlos, y no hi hagué manera de convence'ls.

—Vením aquí—digueren en resúm—decidits á no escoltar altra veu que la del interés. La ciutat consigna pera beneficencia una cantitat bastant regular y volém que aquesta cantitat quedi á la nostra disposició.

—¿Y la justicia? ¿Y l'igualtat?—els observaren els liberals.

—No 'ns hi fiquém ab aquestas tonterías. La qüestió son quartos.—

En realitat, no van expressarse ab aquesta cruetsa; pero 's veyá que ho pensavan aixís, y aixís van ferho.

Els quartos de la beneficencia varen quedar tots pels reaccionaris.

Ja ho saben desde ara 'ls cándits qu' encare tenían un resto de fe en las intencions dels regionalistas, fraternalment aliats aquesta vegada ab els conservadors y 'ls ministerials del municipi.

Aquells desinteressats patriotas que van entrar á la Casa Gran ab l'escombra á la má dreta y l'ácit fénich á l'esquerra pera desinfectar tots els seus recóns y amagatalls;

Aquells exaltats regeneradors que prometían administrar ab tanta pulcritud els interessos del poble;

Aquells Catóns que ab tanta energia clamavan contra 'l caciquisme embrutidor que 'ns esclavisa y degrada, al venir el moment de distribuir els fondos de la beneficencia, s'olvidan del patriotisme, s'olvidan de la regeneració y fent gala d'una despreocupació que deu haver deixat blaus als mateixos cacichs, diuhen á la cara de Barcelona:

—Tot aixó es pels nostres.

¿Quíns son els seus?

Ben alt y ben clar ho han dit, ab una franquesa que no 'ls hem de regatejar.

Els seus no son ni poden ser els pobres de debó, els pobres que tal volta no saben cantar els *Segadors* ni portan escapularis.

Els seus son aquestas corporacions d'encopetadas damas que, convertint l'exercici de la beneficencia en un *sport*, emplean els diners dels altres en socorre necessitats tan discutibles com las de certa senyora que tenint criada y gastant botas de doré rebía mensualment una bona subvenció de la «Caritat cristiana.»

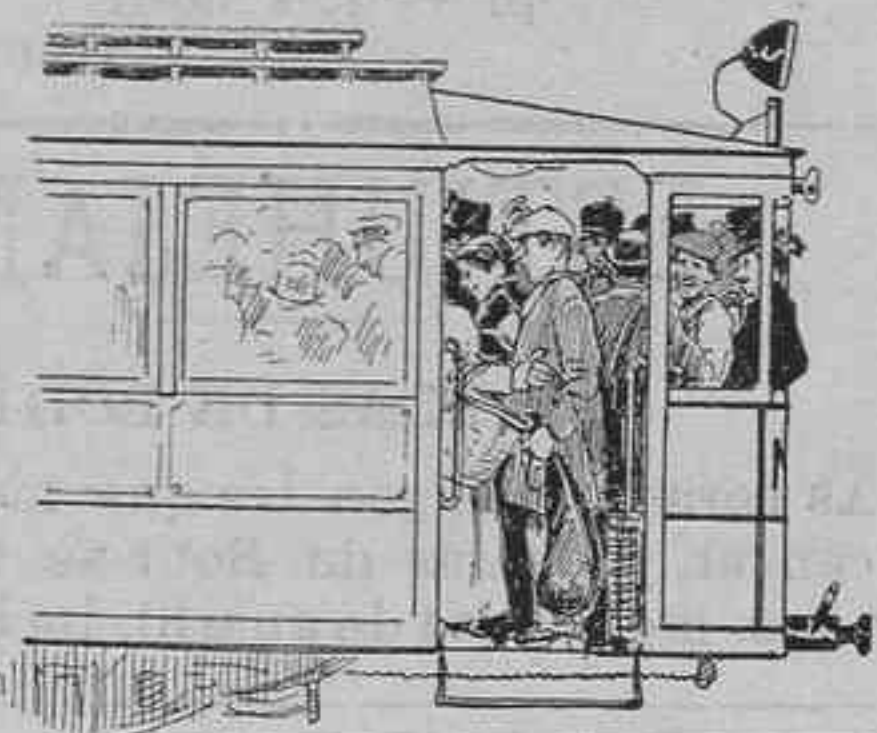
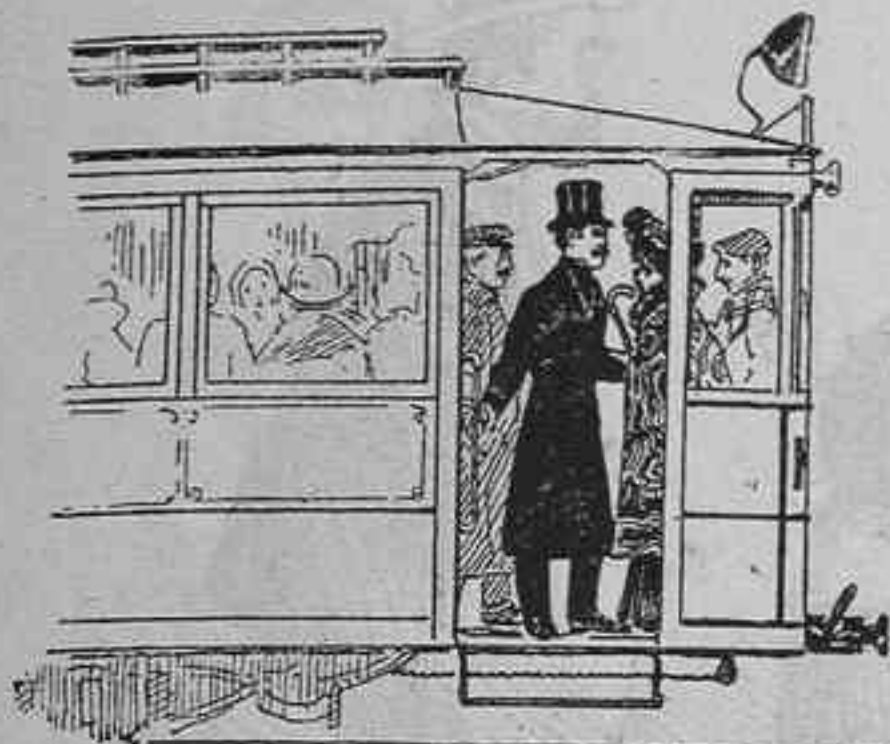
Els seus son aquestas atildadas monjas que no saben anar d'altra manera qu' en cotxe y que vivint de caritats son tan económicas qu' encare poden enviar al extranger, ahont resideixen els seus directors, cantitats que si las coneguessim ab exactitud ens farían esgarriar.

Els seus son aquestas comunitats religiosas que sostenen assilos *gratuïts* ahont no s'hi entra sino pagant, ó fent antessalas de molts mesos y valentse d'empenyos poderosos.

Els seus son aquestas formiguetas cristianas que 's dedican á recullir noyas que explotan inhumanament sometentlas á un pesat treball, ab lo qual, á més d'aniquilarlas, privan de guanyarse la vida á altrás infelissas obreras, incapassas de resistir la competencia que aquestas santas casas els fan.

Els seus son, en fí, tots aquest instituts misterio-

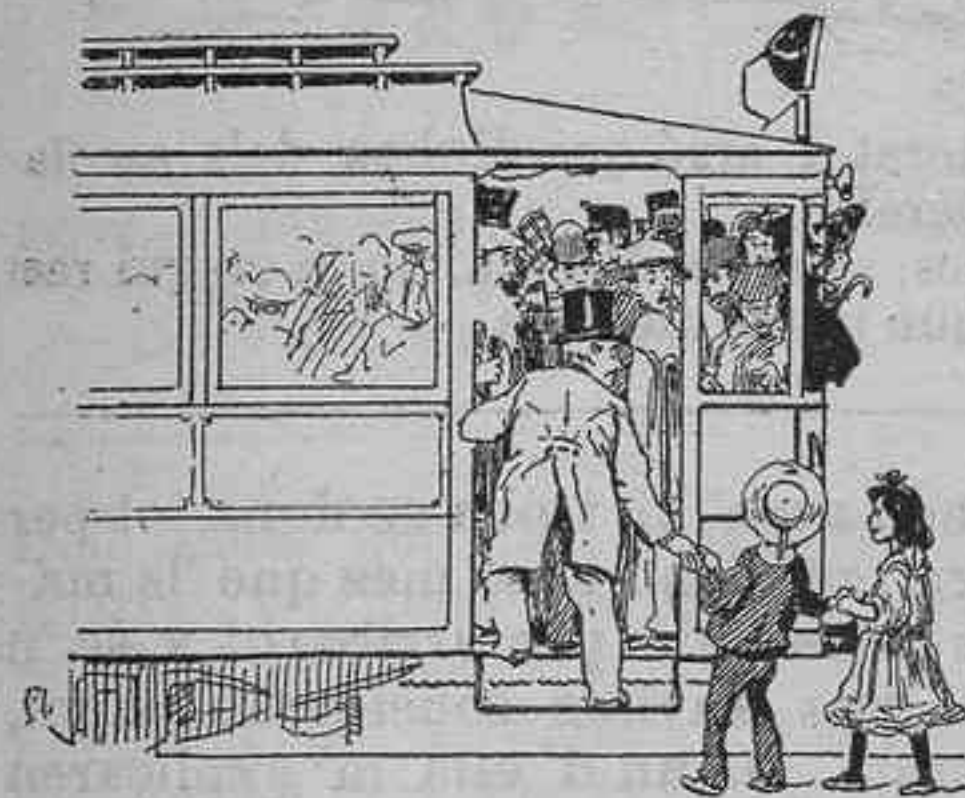
EN TRANVIA

—Lo que jo dich sempre: á la plataforma es ahont s' está millor.

—Veig que s' hi cab.

—Jo també hi cabo.

—Pujéu, noys, qu' encare hi ha puesto.

—Y hasta per nosaltres.

—¿Qué 't sembla?... ¡Hostes vingueren que de la plataforma 'ns traigueren.

sos de parets gruixudas y portas ferradas, tancats á la llum, al ayre y á la investigació, y dels quals tantas cosas se contan, á pesar de que á bon segur no 's conta ni la meytat de lo que passa allí dins.

Aquests son els seus, y per aquests serán las mils pessetas que Barcelona, creyent ignocentment que ningú falsificaria la seva voluntat, destinava á la beneficencia.

Dels *altres* no se 'n han recordat ni han volgut recordarsen. Y encare que no ha faltat qui ha procurat refrescarlos la memoria, els regionalistas s' han tapat herméticament las orelles, y no han sentit res.

¿Qué havían de sentir, si 'ls altres no son dels seus?

¿Qué n' han de fer ells de las societats obreras de beneficencia, ni de las institucions laicas, ni de las creacions de carácter popular?

¿Qué 'ls importa que, mentres certas necessitats duptosas son socorregudas ab regia esplendidés, els verdaders indigents se quedin sense una engruna del pa que la ciutat els dedica?

¿Volen aquests infelissos veures també amparats y nadar en l' abundancia?... Que 's fassin frares; que 's fiquin en un convent; que quant menos frequentin forsa las sagristías y 's donguin bons cops al pit.

Ho hem dit y volém repetirho. La sessió celebrada pel Ajuntament l' últim dijous va ser una gran sessió.

Prescindint del resultat que de la batalla hajan obtingut els elements avansats del municipi y la glo-

ria que hajan pogut alcansar, es innegable que ab la seva valenta actitud han prestat dos serveys.

Al poble li han ensenyat tot lo que pot esperarse del elements reaccionaris que—deyan—van anar á la Casa Gran per ferhi un dissapte general, sanjarla y deixarla neta com una patena.

Y als reaccionaris els han fet el favor de tréurels la careta, que, francament, del modo que apreta la calor, ja devía ferlos una mica de nosa.

A. MARCH

AGONÍA

Del raig de sol que 's fon en las montanyas sento el glatir.
 ¿Cor del meu cor, espós de mas entranyas, qu' es trist morir!...
 Jo t' hi estimat com fill sa dolsa mare, potser molt mes.
 Fores tú sol qui m' enrogí la cara al foch d' un bes.
 A vora teu las horas que hi passava sentint ton cor quan, calentó, sobre mos pits cantava cosas d' amor.
 Mira l' infant que 'ls ulls de mon blanch rostre se me 'n endú.
 Pobre rey meu!... Es sanch de la sanch nostra, es ros com tú.
 Pújal ben dret. Quan sigui mes gran qu' ara feslo resar.
 Qu' entre els seus prechs no olvidi may la mare que 'l va atletar.
 Y tú, espós meu, qu' ets vida de ma vida no aymis res mes.
 Signi 'l que dons en ma boca marcida lo darrer bes.

T' ho prego jo... pels purs y sagrats llassos
que 'ns van unir...
...Cor del meu cor, estreta entre 'ls teus brassos
qu' es dols morir!

ORIOLA RIBAS

ESTIUHEJANT

CALDAS DE BOHÍ

LAS COSAS BONAS SON LAS QUE MÉS COSTAN DE ALCANSAR, y Caldas de Bohí se troba en aquest cas: molt costa de anarhi, incomoditats y fati-

A LA ESPECTATIVA

—Veyám, potser per las próximas festas baixarán púbillas ricas...

L' EVANGELI DELS LLANUTS

—¿Ja se 'n ha enterat d' aixó que diuhen dels escolapios els diariots liberals?

—¡No 'n cregui res, senyora Munda, no 'n cregui res! El *Brusi* assegura que tot es mentida.

gas; pero una vegada un s' hi troba se dona tot per ben empleat. Ningú pot dirho aixó més que 'ls malalts que á penas tenen alé per arribarhi y se 'n tornan als pochos días aliviats considerablement, quan no del tot curats. De un d' ells m' explicaren á qui els traginers havían de portarlo en brassos, á causa del dolor que tenia apoderat de tot el cos, el qual deya á cada punt ab veu planyívola:—Acabém de una vegada... Tiréume de cap al riu!—Donchs bé: als quinze días, desfeya 'l camí fet, montat garbosament sobre la mula, sense doldre s de res, aixirit com un pésol.

Las ayguas de Caldas havían obrat el prodigi.

Y ho es ben be un centre de prodigis aquest recó de mon ofert al home per la Mare Naturalesa.

La vall de Caldas es una verdadera joya pirenaica, tota envolta de montanyas alterosas, gegantinas, ab pichs, crestas y repetjes cantelluts, fantástichs, tota forra ta de vejetació montanyesa, ab boscos ombrius de abets y freixas y extensas pradas encatifadas de flors: ab ayguas regaladas per tot arreu, ab algunas cascadas graciosíssimas, y 'l riu al mitj, que per sa pendent y son curs rápit, escumejant per entre grans códols y formidables masses de granet no es altra cosa ell mateix que una magnífica cascada. Un ayre pur, fí, saturat d' ozono vos produheix un benestar especial, que 's traduheix ab l' alé que sentíu per empendre caminadas, pera menjar ab verdadera fam, pera dormir de una tirada tota la nit, al tebi escalf de las flassadas. ¡Cóm recordém llavors la estuva xafogosa de Barcelona!

¡Quín siti més á propósit per venirhi á passar l' estíu! Es més que segur qu' en mans dels extranjers, hi hauria un ferro-carril que hi portaría directament, y milers d' estiuhejadors y altres milers de malalts vinguts de tot el mon hi farían la seva estada. En cambi nosaltres ens hem de contentar ab lo que hi ha: un vell establiment unit á un santuari y á alguna distancia d' ell, l' estació balnearia.

No es que l' hospederia siga incómoda, molt al contrari, se 'n ha tret tot el partit possible. Te entre altras dependencias un gran menjador (la sala de la *consorcia*, segons resa una inscripció antigua), y un bon número de celdas netas y confortables. Per altra part l' arrendatari s' esmera en donarnos el mi-

EL PRIMER PAS

—Bueno, señorez, ya tenemoz el programa de loz feztejoz. Ahora zólo noz falta una coza.

—¿Qué?

—Loz cuartoz para pagarloz.

llor tracte que pot desitjarse en un paratje tan apartat, y la falta de certs elements que 's troban en els sitis de fácil comunicació, está compensada gustosamente, per alguns requisits que sols se troban en aquests paratjes, com son la truyta assalmonada que no falta may á la taula, el bosquetá isart que hi figura sovint, y l' aromática maduixa de bosch, que tant abunda en tota la vall. Aquest bon tracte es tant més de agrahir en quant l' arrendatari, Sr. Hervera, tot just s' hi guanya la vida si es que se li guanya.

El també es una víctima del clericalisme.

Desde que l' establiment de Caldas de Bohí fou enagenat pel govern com formant part de la massa de bens nacionals, el bisbe de la Seu de Urgell, qu' era llavoras l' eminentíssim cardenal Cassanyas, li declarará una guerra á mort, cega y salvatge. De primer antuvi feu treure del santuari la vella imatge de la Verge que allí 's venerava d-sde molt antich y maná traslladarla al poble de Bohí, que dista no menys de dos horas. No content encare ab aixó, per la part interior, darrera de la porta del santuari hi feu construhir un envá, de manera que 'l santuari queda completament aparedat y per tant inaccessible.

Desde llavoras l' arrendatari ha fet gestions y sempre inútilment perque sigui permés tenir á la casa un capellá, á qui ofereix mantenir y donarli deu ó dotze rals diaris, al objecte de no privar als banyistas dels serveys y ausilis religiosos, puig no tots, y la major part per la naturalesa especial de las malalties que pateixen, están en disposició de fer quatre horas de marxa per anar á Bobí á oír missa 'ls días de precepte.

Per la falta de capellá son molts els banyistas escrupulosos que han deixat de anar á Caldas. En aquest punt el bisbe de la Seu ha lograt el seu propósit. En cambi baix l' aspecte espiritual ¿cóm queda 'l zel apostólich, cóm queda l' esperit de caritat? Per una competencia ab el govern, per una miserable qüestió de pessetas, Caldas de Bohí se troba privada del culte y alguns malalts que allí van en busca de salut, exposats á morir sense sacraments. Podrá dir l' Eminentíssim en sas pastorals que 'l liberalisme es pecat... pero y aixó que va fer á Cal-

das de Bohí qu' es sino 'l més asquerós, el més repugnant y fins el més sacrílech dels abusos?

Avants moltas de las curas que s' obtenían á Caldas eran atribuhidas á la Verge; avuy en cambi s' atribuheixen á la sola eficacia de las ayguas. Tot aixó hi ha guanyat una imatge, qu' explotada ab una mica de talent podía rivalisar ventatjosament ab la de Lourdes, perque las ayguas de Caldas ja 's portan ellas solas las grans virtuts curativas. Ja veu l' Eminentíssim com la passió es la pitjor de las concelleras. Caldas es avuy un santuari laich y ab tot s' hi fan miracles. La fé 'n val de menos y 'l negoci se 'n ressent.

QÜESTIÓ DE COLORS

—Si 'l negre 'ls fa nosa, 'm retiro desseguida.

UN NÚMERO PEL PROGRAMA DE LAS FESTAS

Gran pluja de cucas-feras.

La major part de las fonts medicinals que s' utilisan son sulfurosas sódicas. Sa diversitat de temperatura, desde 'ls 56° á la fredor natural permet un sens fi de aplicacions terapéuticas profitosas. En el establiment hi ha una estufa natural que fa prodi-

FRASSE MEMORABLE

Las flors que, segons el regidor Lluch, surten dels estercoleros.

gis. En mitj de un prat brolla una font que 's té per azoada y 's considera rival de la de Panticosa. En las immediacions abundan las de ferro. Y en quant á las d' ayguas naturals, n' hi ha una, la del Boix, que raja arrán del riu y gela las dents, no tenint més que 4° de temperatura. Qui hagi perdut la gana begui'n un vas y sentirá una fam de llop.

La major part dels banyistas son gent de la provincia de Lleyda; alguns n' hi venen també de la de Barcelona. Jo hi he trobat al simpátich metje del Cos municipal Sr. Guerrero, considerablement aliviad de una dolencia consecutiva de una operació quirúrgica que tingué que sufrir.

Dintre de pochos días comensarán á venir aragonesos, ja llestos de las feynas de la batuda. Se presentan á collas, se portan el menjar y van depressa. Si tenen, per exemple, prescrits nou banys, ne prenen tres diaris y en tres días llestos. Fins de nit solen llevarse per anarlos á pendre de amagat.

Las dutxas també se las fan suministrar cinch ó sis á la vegada.

—¡Ridiós, cómo hirvel!...— exclama un baturro cargolantse al rebre la primera ruixada.

—¡Maño, que caliente!...— crida un altre.

Quan per últim, un que per estar amagat entre 'ls demés no n' ha encare rebut ni una gota, crida: —Chiquio, chorréame á mí!

Aquestas y otras escenas per l' estil que m' han contat, forman la nota cómica de la vida del balneari.

* * *

Per entretenir el temps no hi ha com las passejadas.

Riu amunt, caminant un' hora y mitja, n' he fet una de deliciosa. A cada pas una sorpresa natural. S' arriba á un punt en que 's troban més de cent abets corpulents y llarguíssims, jaguts per terra en totas direccions, morts, esblanquehits. Son las víctimas de las tempestats del cel ó de la malavolensa dels pastors que 'ls creman arrán d' arrel, fins que una bufada 'ls tombi. Aquell paratje desolat, tot plé de grans blocs de granet blanc y de arbres morts, insepults estirats damunt dels blocs, causa una fonda impressió y está com esperant á un

pintor del temperament de 'n Mir que vagi á reproduhirlo en un gran quadro que podria titularse: *El cementiri dels abets*.

Més enllá 's troba una magnífica cascada. El riu sortint de un llach condormit, llis, brillant com un mirall d'acer brunyit, se precipita en maesa ab gran estrépit, entre núvols d'aygua pulverisada.

Allí, ab un xich més, tenim la desgracia de veure morir á n' en Sagasta.

¡Quina conmoció per tot Espanya si 'l telégrafo arriba á escampar la següent noticia: «Sagasta ha muerto precipitado en una cascada de Caldas de Bohí!» En Moret s'hauria tornat boig de alegría.

Afortunadament, avants de que l'aygua l'arrastres, varem lograr pescarlo y deixar-lo en terra ferma tot xop. Y s'ha de dir en honor de la veritat, que no per aixó va perdre la serenitat ni la calma. Després d'espolsarse y de revolcarse per terra (á la quenta las pussas li devían fiblar molt ab la mulle-na) va quedar com si res hagués passat.

Ja compendrán ab aquests últims detalls que 'l Sagasta á qui 'm refereixo es un gosset. Sí, senyors, el gos del traginer que no 'ns ha deixat durant tot el viatge. Es barrejat de guineu, y per tant se li ha de suposar tota l'astucia sagastina, y ostenta en lloch de tupé el cimall gloriós de una qua molt peluda. Poch amich de fer festas, marxa sempre ab molta reserva y no s'atura més que per gratarse las galtas; á tall de Sagasta. Al sortir de la Pobla va veure un pagés ab la barretina calada á manera de gorro-frigi, y va bordarlo; no hauria fet altra cosa en Sagasta ab qualsevol republicá. A pesar de ser ja vell, conserva tota la dentadura; com en Sagasta. Un cop á Perves, al veure la taula parada, ja era tot un altre; ¿n volen de saltiróns y de alegrías? Com en Sagasta quan li paran la taula del pressupost.

Y per acabars'hi de semblar aquí va la seva darrera hassanya.

Marxavam per un camí estret pels voltants de Barruera, y 'ls matxos el trobaren obstruït per un remat de xays y cabras.

—Sagasta, bórda'ls!—ordená 'n Ton, el traginer.

Y ¡bub, bub! en un santiamén va escamparse 'l remat per tots cantons.

Al veure lo qual, no poguí menos d'exclamar:

—Teniu, en Sagasta ja ha disolt las Corts!

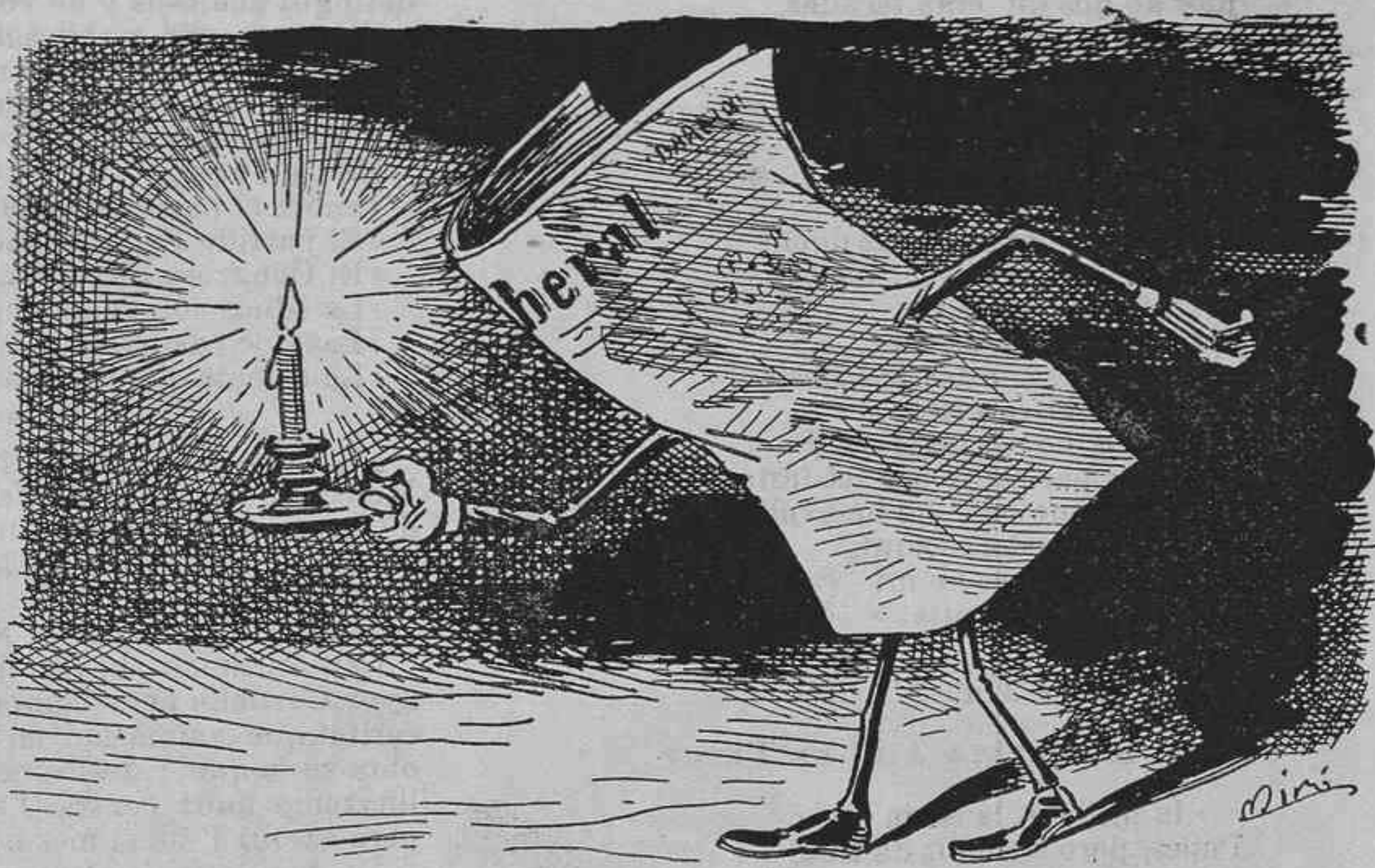
P. DEL O.

DUGAS CARTAS

CARTA DE 'N PEPET Á LA PEPETA

«He sabut fa poch Pepeta que alabante pel vehinat de que tú á mí m'has deixat vas fent la teva brometa.

BUSCANT

—Com no trobi un' altra seqüestrada, estich jo ben guarnit!...

»Pro tothom te coneix ja, se 't veu en tot la mentida, saben qu'ets dona fingida com un' altre no n'hi ha.

GOMA BARATA

—¿A Vichy diu que va?

—Sí senyora: al Vichy... del passeig de Gracia. Cregui que de 10 á 1 de la nit, en aquelles cadiras s'hi está super-deliciosament.

»Las cartas que m' has escrit
junt ab dos qu' eran tacadas
ab tas llágrimas, cremadas,
en cendras s' han convertit.

»Ton retrato... ¿sabs ahont es?
á trossos el trobarías:
vaig á las escombrarías
tira'l, per no veure'l mes.

»La trena que 'm vas donar
de tos cabells pel sant meu,
per no tenirne res teu
també la vareig cremar.

»Ab aixó, ja estás ben llesta;
búscat un altre *Pepet*,
t' ho haig de dir aixís cla y net,
lo qu' es per mí ja has fet festa.

»Y ara que bé t' ho he explicat
tot, me despedeixo aquí,
no pensis ja mes ab mí
per tota una eternitat.»

CONTESTACIÓ

DE LA PEPETA Á N' EN PEPET

»Ja hi llegit la carta teva
Pepet, pero ab molt de tino;
t' han enganyat com un xino,
ó sino llégeix la meva:

»Pel vehinat m' has dit que jo
vaig alabantme de tú
y aixó no ho pot dir ningú
á no ser un carrincló.

»¿Que ab mí has trobat un engany
y m' has deixat? ja pot sé,
com jo t' hi deixat també,
y en tal día farà un any.

»Las cartas que jo t' he escrit
segons dius las has cremat?
está bé molt ben pensat
per darho tot al olvit.

»Donchs las tevas, ja empipada,
per no véurelas may mes,
las vaig fe á trossos, després,
de passar... *per la bugada*.

»Y las que se'm van tacar
(¿ab llágrimas?) ¡com hi ha mon!
tacas de petroli son
que 'l quinquar se 'm va abocar.

»Ton retrato... pro ab molts fums,
vaig clavarlo, y no es pas poch,
de mamarratxo á un cert lloch
que gosa de bons perfums.

»La trena qu' eran vaig dí'
cabells del meu cap trenats...
de la qua eran tallats
de l' ase que se'ns morí.

»Y ara, jamay en la vida
lo qu' es ab mí has de pensar,
que per *tonto* 't vaig deixar
y aquí 't donch la despedida.»

J. MORET DE GRACIA

LLIBRES

LA MUJER DE TREINTA AÑOS, por H. DE BALZAC.—
En un elegant volúm, molt ben presentat, com tots els
de la colecció *Ambos Mundos*, é ilustrat ab bonichs di-
buixos de G. Camps, acaba de publicar «La Editorial
artística española» aquesta interessant producció, una
de las més admirables del que ab rahó es considerat
com el pare de la novela moderna.

La traducció, deguda á D. Francisco Casanovas, está
feta ab verdadera fidelitat.

PROBLEMAS DEL DÍA, por RAFAEL M. DE LABRA.—
Colecció de conferencias y discursos, pronunciats pel
eloqüent orador demócrata, en l' agitat período que
abrassa desde l' any 1898 fins á la fetxa.

Faltats de temps y d' espay pera fer del volúm un
detingut anállisis y no volguent per altra part tractar á
la lleugera una publicació de tanta trascendencia, ens
limitém á transcriure un resúm de son contingut, segurs
de que ell sol bastará pera donar al lector una idea de
la seva importancia.

Heuse'l aquí:

«Sobre el pesimismo de última hora.

»El partido Republicano en España.

»El Congreso hispano-americano de 1900.

»La educación de los republicanos.

»Las Sociedades económicas de Amigos del País.

»La orientación internacional de España.

*** *Els mals Pastors*, drama en cinch actes de Octavi
Mirbeau; traducció de Felip Cortiella ab la cooperació
d' Ignasi J. Sardá.—Aquesta obra d' enlayrada tenden-
cia social, qu' es una de las més valentas é importants
del teatro modern, acaba de publicarse en catalá, esme-
radament editada per *L' Avenç*.

Cal solzament haver llegit qualsevol treball del se-
nyor Cortiella pera comprendre l' entusiasme y la sin-
ceritat que animarían en sa tasca al traductor de una
obra en la que 'l deslliurament y la solidaridat humana
lluytan á mort contra 'l medi y l' ambient establerts,
pera assolir l' ideal més perfecte del Amor.

De *Els mals Pastors* va donarse'n un casi-ensaig á
Barcelona fa algun temps, y la impresió que 'n reberen
els pochos que van tenir la sort d' assistirhi sigué enco-
ratjadora al extrém de decidir al senyor Cortiella á or-
ganisar una companyia de veritables *amateurs* pera pre-
sentarla ab bon xich més de conciencia artística de la
que gastan algunas empresas que, per altra part, rebut-
jarían segurament els atreviments de l' obra quin intent
de representació sembla que 's realitzarà dintre de poch.

*** *Zarathustra*. Filosofia-Art nou i Ciències-agrí-
coles.—Revista mensual que 's publica cada més. S' ha
publicat el n.º 2, que conté treballs en prosa y en vers
de reconegudas firmas catalanas y extrangeras.

HEROICITAT

Admírintme, senyors; ahí á la tarde
vaig aná á pendre un bany.

¡Y á la Barceloneta

que ja 'm poden ben bé torná á admirar!

Pera pendre un bany vaig baixar de Gracia
viatjant uns cinch quarts

á dintre d' un tranvía hont hi cabían

vint viatjers mal contats

pro que 'n portava cent quaranta y pico

entre davant, darrera, dalt y baix,

y á dintre doscents justos ¡y tan justos!

qu' en prou feynas podían respirar.

Jo per está mes ample vaig ficarme

á sota dels assientos, contemplant

de passada el parell de pantorrillas

d' un pare capellá.

La descarga d' aquell pilot de bultos

va durá ben rebé mes de mitj quart

y per treure'm de sota del asiento

hont estava incrustat

potser quatre minuts un parell d' homes

varen estar tivant.

Ja fora del tranvía y á la sorra

me vareig despullar

y després de fumar-me un cigarrillo

per anarme aixugant

y mirá aquellas náyades de pela

qu' ensenyan sas pobresas dins el mar,

vaig entrar de puntetas dintre l' aygua,

vaig tiram quatre gotas sobre 'l cap,

vaig tapam las orellas ab els índices

mentre 'm tapava ab els dits xichs el nas

y aclucant ben bé els ulls vareig ficarme

resolut dintre 'l mar.

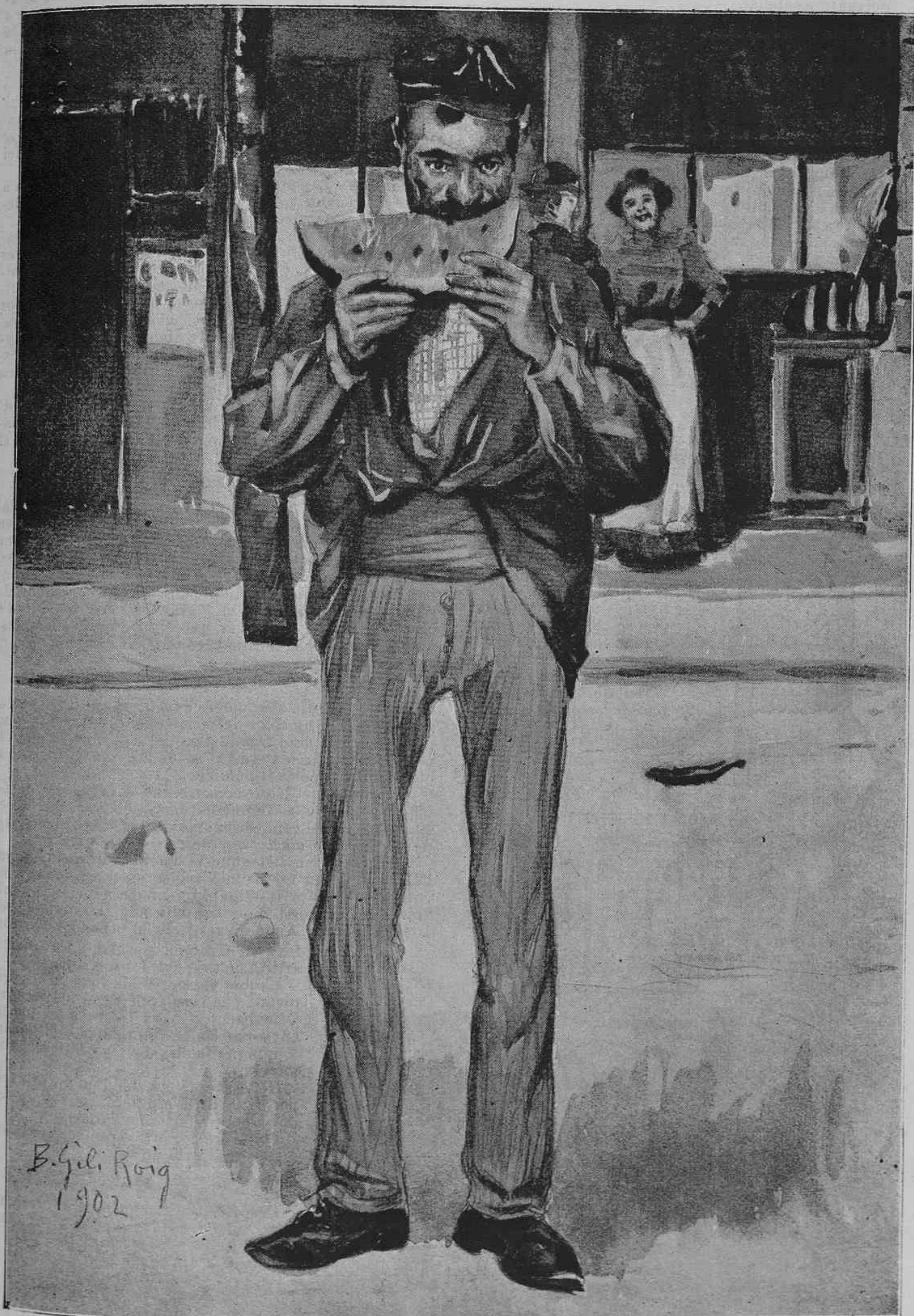
Ni un céntim de par' nostre

havía pas passat

quan una onada de las qu' acostuman

visitá els nostres banys

UNA TALLADA DE CINDRIA

—Per cinch céntims beheu, menjeu, us renteu la fesomía... y encare us quedan las llevors y la pell.

ab fúria m' arreplega
m' alsa no sé quants pams
y 'm llença dintre un kiosco de begudas
deixantme capolat.

Me vaig vestir; de la Barceloneta
ó de la Barcelobruta qu' es igual
vaig fugir no parant fins á sé á casa
hont altra volta 'm vareig despullar
per treure'm la brutícia
qu' havia el mar sobre el meu cos deixat.

Tot el cos me cubria
una crosta de fanch;
me vaig treure de sota las aixellas
dos pilots de cabells y un tros de drap;
portava sobre el ventre mitj tomátech
á sobre del genoll un tros de pá
y al tercer bulto de la carcanada
comensant á contar de dalt á baix
quaranta tres monjetas
qu' algú ja las havia utilisat.

¿Oy, donchs. qu' es ben bé un héroe
l' home qu' á Barcelona pren un bany?

JEPH DE JESPUS

CALENDARI PERPETUO

TEATROS

TÍVOLI

Continúa l' ópera fent
passar molts bons ratos
als aficionats; bé es veritat
que l' actual companyia 's desviu
pera complaure al públich, fent
alguna cosa mes de lo que
pot en realitat. Perque
aixó de posar un *Don Giovanni*
de Mozart es un *tour de force*
que 'ls entus-

Per la Mare de Deu d' agost, á las 7 ja es fosch.

siastas de la bona música deuen agrahir com se mereix. De l' interpretació que obtingué avants d' ahir, ne donarém compte la senmana entrant.

S' han celebrat dugas *serate d' onore* mes. La del mestre Baratta, en la que va darnos á coneixer un *himne á la Verge*, composició seva que va agradar bastant; y la de la Srta. Homs que va fer una deliciosa *Mussette* en la *zarandeada Bohème*.

Els aficionats á l' acrobacia, al funambulisme y á las pallassadas estarán d' enhorabona. L' afortunat empresario se'yor Alegria 's troba ja á Barcelona á punt de convertir, segons acostuma, en pista l' ample saló del Teatro Tivoli.

Es natural. Las firas y festas de la Mercé s' acostan á passos de gegant y ¿cóm pot haverhi festas sense Alegria? Aixó seria una aberració.

Lo que convé per ell y pel seu públich, que no li escasseja may las simpatías, es que disposi com en altres anys de un personal artístich notable, procurant organisar programas *épatants* plens de *successos* y *debuts*, cuidant de que 'ls indispensables clowns sigan tot lo menos xavacáns possible y que las *consabidas* bellesas de trapicio sigan ben macas. encare que no s' arrisquin gayre. En fi, ja sab Don Vicente que 'ls barcelonins contestan als seus desprendiments ficantse la má á la butxaca sense recansa.

Lo que sí li aconsellarem es que no 's recordi més d' aquell célebre *fakir* que s' obría la panxa y 's traspassava la llengua. Aquest any no estém per desgracias. O si no ¿qué dirían els forasters?

NOVEDATS

Además de l' aplaudida comedia *Flor de thé* del malaguanyat Colomer, la popular companyia que actúa en aquest teatro va representar dissapte y diumenge una producció que ja se la estavan menjant las arnas, y aixó que no s' ho mereix. Ens referím á l' ópera bufa *Robinson Petit*, de 'n Coll y Britapaja, un temps tan celebrada y que avuy vella com es va lograr distreure de valent á la concurrencia, molt més que algunas que ab aquest propósit ens donan á coneixer molts dels *ingenis* qu' ara corran.

GRANVIA

Sense que 'l día s' anunciés com á *vert* ni 'l paper del cartell fos de cap color *intencionat*, el divendres s' omplí 'l teatro de gom á gom. Lo qual vol dir que quan l' obra que 's posa en escena es de las que 's «portan l' oli,» també 's porta 'l públich.

Veritat es que 'l que concorregué á la *reprise* de *La bella perfumiera* 's componía casi tot de *gent mascle*, per supuesto, no tal com entén aixó de *mascle* el personatge de *Els Jochs florals de Canprosa*.

Els que havían vist aquesta opereta representada per la Morosini van fer las inevitables comparacions, y cal confessar que la infatigable y graciosa primera tiple Sra. Ilardi 'n sortí molt ben lliurada. Lo mateix pot dirse del senyor Angelini respecte al paper que llavors

feya en Gravina y del qual l' aixerit artista ne treu extraordinari partit.

L' obra va ser posada ab bastanta propietat, y la pessigollera música del gran Offenbach, sempra fresca á pesar del anys que conta, fou rebuda ab l' aplauso que per sa elegancia y originalitat se mereix.

Del escándol que al final va armarse per si la Bella Monterde havia de ballar ó no, preferím no parlarne.

Per sobre de certs espectacles lo més piados es tirarhi un vel.

Després d' unas quantas representacions de *La bella perfumiera*, la companyia italiana ha fet *mutis*.

Bueno. Y ara ¿qué?

N. N. N.

EFFECTES DE LA CALOR

— ¡El cervell em bull, em bull!
Deu semblá un fogó ruhent.

— Pues per ferhi un parell d' ous
em vindrá perfectament.

CANTARS BILINGÜES

ELS QUE 'S DIVERTEIXEN

*En la palma de la mano
hay una letra fatal,
qu' es molt difícil de veure
quan tenim el puny tar cat.*

*Ponne grillos carcelero
y aprieta bien los candados,
candado ya dos quarts d' una
y no estoy per més romansos.*

*Si las mujeres mandasen
en vez de mandar los hombres,
sempre estaría cridant
¡abajo los pantalones!*

*Un zapatero y un sastre
y de café un camarero,
son tres personas distintas...
pro per mí son tres inglesos.*

EGO SUM

*Una mujer fué la causa
de la perdición primera;
pero apesar de saberho
¡no hi aném poch al darrer!*

*Agarradito á mi reja
no vengas nunca á llorar,
perque un día 't veurá el pare
y te la pots carregar.*

*Eres hermosa, insinuante
y dulce como la miel,
pero hi sapigut en cambi
que també tens una arrel.*

TOPOL RUSCA

FESTA MAJOR DE GRACIA 1902

UNION RECREATIVA GRACIENSE

PLASSA DEL DIAMANT

DIA 15: TARDE CONCERT BENEFICH
NIT LA TRAVIATA

DIA 16: BALL DEMATI TARDE
I NIT

DIA 17: BALL TARDE I NIT

DIA 18: BALL A LA NIT

TITUL: BALL QUOTA SOCI 17

DEPARTAMENT D'EDUCACION I CULTURA
DE LA SOCIETAT TRAVESSERA

Cartell-programa
de las festas de Gracia.

ESQUELLOTS

¡Tré te-tél... ¡Tré te-tél...
Se 'ls fa saber que 'l programa
de las próximas festas de la Mer-
cé, si no está llest del tot, no se 'n
hi falta gayre.

Sens perjudici de las innumera-
bles modificacions que d' aquí á
llavoras pugui haverhi ni de las
copiosas plujas que aquells días
caiguin, desde ara poden comen-
sar á contar ab els següents nú-
meros:

- «Concurs de carrers iluminats.
- «Concurs de jochs gimnástiehs.
- «Concurs de sardanas.
- «Concurs de lomberos.
- «Concurs de fochs artificials.
- «Concurs de flors y adornos...»

Com vostés veuhén, la cosa co-
mensa admirablement bé.

No obstant, després de tants
concursos, per arrodonir la llista
trobo que n' hi falta un.

¿Saben quín?

Un concurs d' acreedores.

¡No se 'n riguin! No serían
aquestas las primeras festas que
han acabat aixís.

Desengányinse, quan els com-
ptes no 's pagan, els que han de
cobrar no s' entenen de quientos.

Y creguin que, per excelentís-
sim que sigui, concursan á un
municipi ab la major sanch freda.

El Noticiero 'ns surt ab la novedat de que 'l se-nyor Comas y Masferrer té la costum de visitar invariablement al Governador civil tots els dijous.

TIPOS

QUE L' ÚLTIM DIJOUS RONDAVAN LA CASA GRAN

—¿Tan mateix serán totas per nosaltres aquestas subvencions de beneficencia?

—En Cambó m' ha jurat que sí.

Ja ho sabíam.

Fins sabém que 'l porter de 'n Manzano, quan veu arribar al cacich de la provincia, se 'n entra corrent al despaig del Governador y l' avisa.

—Hi ha aquell.

—¿Quí?

—El senyor de cada dijous.

Parlant d' una célebre bailarina que ha donat algunes funcions al *Granvia*, un periódich li diu la *ex bella* Monterde.

Vamos, homes: ¿qué *costa* ser una mica amable ab las damas?

¿Ahont queda després d' aquest *piropo* la proverbial galanteria espanyola?

Confesso que m' encanta enterarme de l' excursió que una numerosa comitiva de mestres d' estudi alemanys ha fet per Espanya.

Han recorregut las principals ciutats de Andalucía anant de sorpresa en sorpresa... y donantnose'n de tant en tant alguna pera correspondre á las que reben. Com per exemple á Sevilla, ahont, segons d' un periódich, varen agotar tota la cervesa que hi havia á la ciutat... y aixó que la cervesa sevillana no es de bon tros tan bona com la de Munich. En cambi sempre 's tindrà més sed á Andalucía que á Baviera.

Lo que segons sembla va agradarlos més va ser las corridas de toros. ¡Y son mestres d' estudi! ¡Quin horror!

En una ciutat andalusa varen ser obsequiats ab una novillada... y no 'n vulguin més d' entusiasme. En ella tingueren ocasió de apreciar com si digues sim las primeras lletras del art nacional.

En un' altra ciutat, crech que á Granada, al arribar á l' estació presenciaren la batussa dels cotxeros, que á cops de puny se disputavan l' honor de servirlos. Sigué una batalla que ni la de Sadowa.

Y d' escenas així á cada pas una.

...

El millor espectacle que se 'ls podía haver proporcionat era 'l d' un Congrés ó Assamblea de mestres d' estudi espanyols, ahont cada hu hagués exposat els miserables sous que tenen senyalats y las grans dificultats ab que 'ls percibeixen.

Ab lo qual haurían tingut ocasió de veure que 'ls seus colegas espanyols, en sa major part, viuen de miracle... á pesar de lo qual ensenyan més que 'ls alemanys... Els nostres mestres, además de las lletras, ensenyan la camisa pels forats de la roba.

Un modest carter pot arribar á ser una celebritat.

En aquest cas se troba 'l Sr. Santiró, qu' era 'l degá dels que á Barcelona exerceixen el càrrech de passar la correspondencia á domicili. Contava 72 anys d' edat y 'n portava 45 de servey actiu.

Seria curiós saber el número d' esglahóns que havia pujat en aquests 52 anys d' ofici de carter.

De segur que n' hi hauría prou pera construir una escala que arribés al punt més alt del paradís celestial. Y la veritat es que 's mereix trobars'hi.

Llegeixo:

«S' anuncia la fundació de un Centre de Joventut regionalista radical, anti-clerical, al objecte de combatre vigorosament la tendencia de *La Veu de la Calumnia*.»

No sabem quí poden ser els elements que tal se

proposin; pero siguin els que siguin, me resultan desd' ara molt simpátichs.

En primer terme, perque son joves; y en según lloch, perque á treballar de ferm y ab ardor podran estalviarnos molta feyna.

Ara sí qu' estém perduts.

Ha arribat á Madrid un empresari mejicá disposat á contractar els millors toreros pera Méjich.

¿Cóm ens ho farém sense 'ls héroes de la cuheta?

¡Las únicas espasas gloriosas que podíam oferir á l' admiració del mon, y fins aquestas las perdém!

¿Qué diría Hernán Cortés, si pogués sortir del seu sepulcre?

El Sr. Echegaray en un dinar que li sigué ofert á Pontevedra, va declarar-se gallego.

—«Ho soch—va dir—desde fa dos anys, en que vaig trepitjar la terra gallega per primera vegada.»

Que 'm dispensi D. Joseph: al meu pobre entendre ho es desde 'l día que va escriure 'l primer drama.

¿Qué son els dramas de l' Echegaray més que sachs de gemechs?

A la Nova Zelanda ahont el feminisme havia arribat més enllá qu' en lloch més del mon, la causa de la dona acaba de rebre un cop mortal.

Una senyora de un poble de aquellas islas havia sigut nombrada arcaldesa pel vot de las sevas concitadanas, y després de algún temps de governar ha caygut del candeleró á conseqüencia de una gran conspiració urdida pel seu propi marit.

El qual, desde que la seva muller empunyava la vara, no tenia á casa seva res á punt, ni 'l menjá, ni la roba.

Aixó vol dir qu' en aquells paissos en els quals la dona arribi á desempenyar càrrechs públichs, será precís que l' home aprengui á guisar, repassar la roba y fer totas las feynas de la casa... sense lo qual no hi haurá equilibri possible en el domicili conjugal.

Observació curiosa feta pel director de una agencia de matrimonis.

—Sempre que á una dona se li proposa un nuvi, si es soltera, pregunta: —¿Quí es?—Si es viuda: —¿Quant té?—Y si es vella: —Cuyti, pórtime'l desseguida.

A un casat de fresch ab una dona lletja y plena de xacras, li deya un amich:

—Ab franquesa, noy: sembla mentida que un xicot com tú, jove, elegant y no desprovist de talent, s' haja casat ab una dona semblant.

—Fuig, home, fuig—respón l' interpelat— que sabs tú... que sabs tú...

—Sé lo que veig, vet'ho aquí.

—Pero no sabs lo que dius... O si no, escolta: si avuy per demá anessis al Banch á cobrar cent mil duros ¿deixarías de péndre'ls perque te 'ls dessin ficats dintre de un sach vell, ordinari y apedassat?

—Si ho miras aixís...

—Y naturalment, home, naturalment.

Un infelís malalt que té un tumor al ventre, després que 'l metje l' ha examinat ab minuciosa detenció, li diu:

—Sr. Doctor: en els seus ulls hi llegeixo l' esperança, y desde ara estich segur que 'm salvará.

El metje ab molta calma:

—No dich que no, no dich que no... En fí, veurém. Lo que sí puch assegurarli es que aném á fer sobre vosté una serie d' experiments del més viu interés per la ciencia.

¡JUSTA!

—¡Tú tens la culpa de tot! Si no hi hagués termómetros, no sabríam la calor que fa.

TAPA-RABOS DE LLOGUER

—Me sembla á mí que 'l difunt era un home de mes bulto.

SOLUCIONS

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA 1.ª—*Bo-ni-ca.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Peras—Presa—Pesar—Pares.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*El Rey que rabió.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Eufrosina.*
- 5.ª CONVERSA.—*Tifus.*
- 6.ª FUGA DE CONSONANTS.—*Trafalgar.*
- 7.ª GEROGLÍFICH.—*Per asperas las montanyas.*

XARADAS

I

IDIIL D' ESTIU

Al jardí de una torre que hi ha dintre Valldarca, s' hi veu una parella enamorada menjantse una *total*, quins restos sucen al fons de una xicreta que acaban per deixarla bastant bruta.

Ell, agafa la *quarta* de la nena, fent veure que li aixuga y observant si á n' allí ben sols se trovan aixís li diu, tot fentli una postura:
—¿M' estimas forsa encare, Merceneta?
—¿Que *dos* t' estimo dius?... ¡quina pregunta! tu *dos* que *tres* mí poch deus estimarme que sempre 'm fás passar penas y angunias.
—¡Em fas *pará* quedat! .. ¿que no t' estimo?... jo crech que de Valldarca fins á Rússia primer lloch trobarás un altre jove que per la *quinta-quart* á qui amor jura

dintre de son pit senti el cor ballarli igual que una baldufa! si 'l que 'm causa á mí aixó, es l' amor, pots creureho; jo penso sempre ab tú no hi posis dupte; de días sempre 't guardo en ma memoria y de nits fins dormint... somio truytas.

—Tu sempre serás plaga; no sé si ho dius de sério ó *dos* te 'n burlas.
—Demanam lo que vulgas; que desde ara et juro per aquella diminuta *quarta-dos-tres* que 's veu á la montanya, donarte 'l que 'm demanis, sense escusas, y fins, si es que ho desitjas, soch capás de tallarme aquí... las unglas.
—Donchs, si 'm vols fer contenta ves *tres* cullirme aquellas dugas prunas, que 's veuhen desde aquí y que ja fan cara de ser dolsas com sucre.—

Hu menos d' un minut aquella nena va quedar complascuda y mentras en sa boca petiteta li posa ell una pruna, li pregunta:
—¿Y tú que 'm donarás?... Ella se 'l mira y li respon somrihent:—Lo que tú vulgas.

J. STARAMSA

II

A Blanes marxa 'n Pasqual primera, segon, Total.

J. FARRÉS GAIRALT

ANAGRAMA

A la *total* del meu poble varen fer una *total* preneh una carta, la encerto y 'm varen donar un vás.

J. COSTA POMÉS

TRENCA-CLOSCAS

R. I. ANTONET DEL OLI

Formar ab aquestas lletras lo títul d' un saynete catalá.

ANTONI FELIU

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	—Nom de dona.
2	1	7	5	4	2	—	»
5	5	4	1	2	—Heina de manyá.		
7	5	5	2	—Lletra.			
6	4	3	—Part del cos humá.				
1	2	—	»	»	»	»	
6	—	Consonant.					

LOLA MARTÍ

CONVERSA

—¿Vol venir aquesta nti al teatro donya Agnés?
—¿Y escolti, qui vindrá mes?
—La que jo fa poch li he dit.

J. MORET DE GRACIA

GEROGLÍFICH

A P

LL

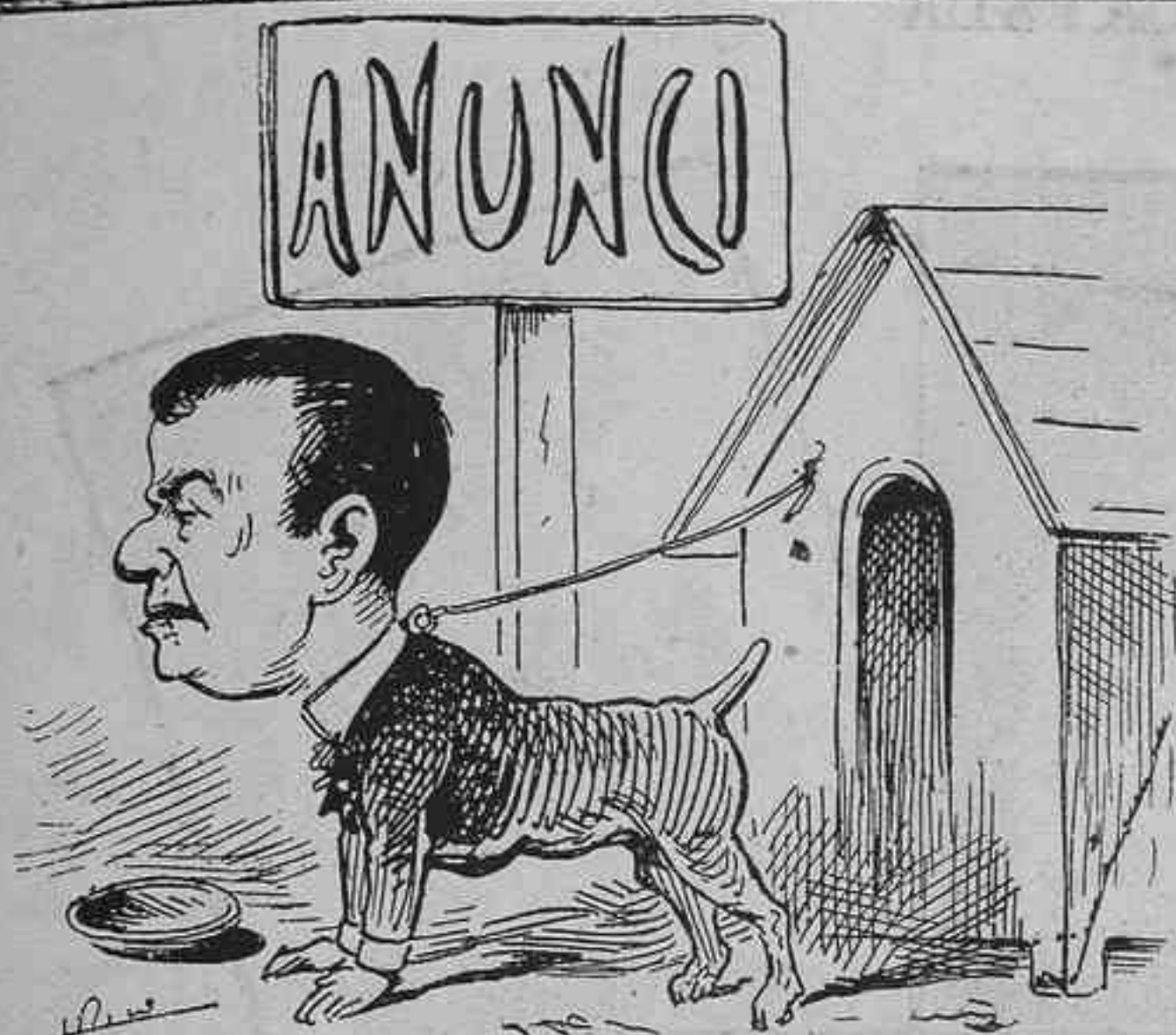
Abril 3

A. J. PUIG

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Olm.
Tinta Ch. Lorilleux y C.

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibrería Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

Obra nueva

SALES ESPAÑOLAS

ó

AGUDEZAS DEL INGENIO NACIONAL

Un tomo en 8.º, Ptas. 5.

Obra nueva

La transformación del delito

EN LA SOCIEDAD MODERNA

POR ALFREDO NICÉFORO — Ptas. 2'50

NOVEDAD

CLARITA MÁRTIR

NOVELA ORIGINAL

POR

JUAN MIGUEL VARGAS

Ptas. 2'50

COLECCIÓN ECONÓMICA DE LEYES ESPAÑOLAS

CONTRIBUCION

SOBRE LAS UTILIDADES

COMENTADA POR ENRIQUE MHARTIN Y GUIX

Un tomo en 8.º, encuadernado, Ptas. 1.

COLECCIÓN DIAMANTE (Edición López)

TOMOS PUBLICADOS

1. <i>R. de Campoamor</i>. Doloras, 1.ª serie. 2. Doloras, 2.ª serie. 3. Humoradas y cantares. 4. Pequeños poemas, 1.ª serie. 5. Pequeños poemas, 2.ª serie. 6. Pequeños poemas, 3.ª serie. 7. Colón, poema. 8. Drama Universal, poema, primer tomo. 9. Drama Universal, poema, segundo tomo. 10. El Licenciado Torralba. 11. Poesías y Fábulas, 1.ª serie. 12. Poesías y Fábulas, 2.ª serie. 13. <i>E. Pérez Escrich</i>. Fortuna. 14. <i>A. Lasso de la Vega</i>. Rayos de luz. 15. <i>Federico Urrecha</i>. Siguiendo al muerto. 16. <i>A. Pérez Nieva</i>. Los humildes. 17. <i>Salvador Rueda</i>. El gusano de luz. 18. <i>Sinesio Delgado</i>. Lluvia menuda. 19. <i>Carlos Frontaura</i>. Gente de Madrid. 20. <i>Miguel Melgosa</i>. Un viaje á los infiernos. 21. <i>A. Sánchez Pérez</i>. Botones de muestra. 22. <i>J. M. Matheu</i>. ¡Rataplán! 23. <i>Teodoro Guerrero</i>. Gritos del alma. 24. <i>Tomás Luceño</i>. Romances y otros excesos. 25. <i>L. Ruiz Contreras</i>. Palabras y plumas. 26. <i>Ricardo Sepúlveda</i>. Sol y Sombra. 27. <i>J. López Silva</i>. Migajas. 28. <i>F. Pi y Margall</i>. Trabajos sueltos. 29. <i>E. Pardo Bazán</i>. Arco iris, cuentos. 30. <i>E. Rodríguez Solís</i>. La mujer, el hombre y el amor. 31. <i>M. Matosés (Corzuelo)</i>. ¡Aleluyas finas! 32. <i>E. Pardo Bazán</i>. Por la España pintoresca (viajes). 33. } <i>A. Flores</i>. Doce españoles de brocha gorda. 34. } 35. <i>José Estremera</i>. Fábulas. 36. <i>Emilia Pardo Bazán</i>. Novelas cortas. 37. <i>E. Fernández Vaamonde</i>. Cuentos amorosos 38. <i>E. Pardo Bazán</i>. Hombres y mujeres de antaño. 39. <i>J. de Burgos</i>. Cuentos, cantares y chascarrillos. 40. <i>E. Pardo Bazán</i>. Vida contemporánea. 41. } 42. } <i>Jacinto Labaila</i>. Novelas íntimas.	43. <i>Fr.ª Sarasate de Mena</i>. Cuentos vascongados. 44. <i>F. Pi y Margall</i>. Diálogos y Artículos. 45. <i>Charles de Bernard</i>. La caza de los amantes. 46. <i>Eugenio Sué</i>. La Condesa de Lagarde. 47. <i>Rafael Altamira</i>. Novelitas y cuentos. 48. <i>J. López Valdemoro</i>. La niña Araceli. 49. <i>Rodrigo Soriano</i>. Por esos mundos... 50. <i>Luis Taboada</i>. Perfiles cómicos. 51. <i>B. Pérez Galdós</i>. La casa de Shakespeare. 52. <i>J. Ortega Munilla</i>. Fifina. 53. <i>F. Salazar</i>. Algo de todo. 54. <i>Mariano de Cavia</i>. Cuentos en guerrilla. 55. <i>Felipe Pérez y González</i>. Peccata minuta. 56. <i>Francisco Alcántara</i>. Córdoba. 57. <i>Joaquín Dicenta</i>. Cosas mías. 58. <i>J. López Silva</i>. De rompe y rasga. 59. <i>Antonio Zozaya</i>. Instantáneas. 60. <i>José Zahonero</i>. Cuentecillos al aire. 61. <i>Luis Taboada</i>. Colección de tipos. 62. <i>Beaumarchais</i>. El Barbero de Sevilla. 63. <i>Angel R. Chaves</i>. Cuentos de varias épocas. 64. <i>Alfonso Karr</i>. Buscar tres pies al gato. 65. <i>Francisco Pi y Arsuaga</i>. El Cid Campeador. 66. <i>Vital Aza</i>. Pamplinas. 67. <i>Antonio Peña y Goñi</i>. Río revuelto. 68. <i>Enrique Gómez Carrillo</i>. Tristes idilios. 69. <i>Nicolás Estévez</i>. Calandracas. 70. <i>V. Blasco Ibáñez</i>. A la sombra de la higuera. 71. <i>A. Dumas, hijo</i>. La Dama de las Camelias. 72. <i>Joaquín M. Bartrina</i>. Versos y prosa. 73. <i>Francisco Barado</i>. En la brecha. 74. <i>Luis Taboada</i>. Notas alegres. 75. <i>Xavier de Montepin</i>. La señorita Tormenta. 76. <i>Antonio Zozaya</i>. De carne y hueso. 77. <i>Xavier de Montepin</i>. Muerto de amor. 78. <i>Conde León Tolstoi</i>. Venid á mi.... 79. <i>Alfredo Calderón</i>. A punta de pluma. 80. <i>Enrique Murger</i>. Elena. 81. <i>Luis Taboada</i>. Siga la broma. 82. <i>Laura García de Giner</i>. La Samaritana.

Precio de cada tomo, 2 reales

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en llibransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d' extravios, si no 's remet ademés un ral pera certifiicat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

UN ARTISTA CATALÁ

En RAMÓN CASAS en el seu automòvil y algunas de las sévas donas.